

Evolutie. Evolutie is het beste woord om alles dat met dit boek te maken heeft te benoemen. Er is een evolutie in het karakter van de personages, een evolutie in het verhaal en er was een evolutie in mijn leeshouding. Toen ik aan het boek begon las ik het niet zo graag, waarschijnlijk omdat het verhaal niets te vertellen heeft in de eerste hoofdstukken. Eenmaal dat het verhaal vorderde kon ik het niet meer wegleggen, het boek betoverde me en zoog al mijn gedachten, mijn volledige bewustzijn op. De manier hoe het verhaal verteld wordt is zo uniek en daardoor zeer boeiend. Ik zal mijn leeservaring wat duidelijker maken aan de hand van volgende aspecten: personages, onderwerp, gebeurtenissen en stijl.

“Als mensen regen waren was ik gemiezer en zij een wolkbreuk”, deze gedachte van Miles, de protagonist alias Prop, somt perfect de karakters op van zowel zichzelf als van zijn antagonist Alaska. Prop is een schuchtere tiener die besluit om op internaat te gaan, daar leert hij al snel De Kolonel, alias Chip, kennen. Door hem leert hij drinken, roken en maakt hij kennis met drugs. Prop is in mijn ogen een zeer herkenbaar en vertrouwd personage. Iedereen heeft wel een deeltje in zich dat gelijkend is op Prop. De onzekere, naïeve schooljongen die een nieuwe wereld leert kennen en er alles voor over heeft om nieuwe vrienden te maken. Prop verandert als Alaska sterft, zijn eerste grote liefde. Hij kan haar niet loslaten en ook dat is zeer herkenbaar. *“Wat je over mij moet weten is dat ik een diep ongelukkig persoon ben.”*, deze uitspraak over het personage Alaska vind ik zeer passend. Alaska is het soort meisje dat in je leven komt en het volledig overhoop haalt, maar je kan haar niet doorgronden. Niemand kan de gedachten van Alaska volgen, maar daardoor vind ik haar een integrerend personage. Deze wervelwind is zo uniek en heeft een impact op iedereen zijn leven, maar niemand kent haar. Ook dat is iets waar velen zich in kunnen herkennen. Daarom stierf ze, denk ik, omdat ze altijd bij iedereen was, maar toch zo alleen. De Kolonel is het personage dat iedereen samen houdt. Op het eerste zicht lijkt niet super belangrijk, maar ik ben er zeker van dat hij met een reden in het boek tot leven is gewekt. Hij bracht Miles tenslotte tot bij Alaska en dat is waar het hele verhaal om draait. Ik vond alle personages sympathiek en integrerend op hun eigen getwiste manier. Volgens mij gaat het in dit boek om het aanvaarden van de gekheid van persoonlijkheden, anders leg je het beter weg.

Liefde, vriendschap en sterfte. 3 woorden die het boek beschrijven. De hoofdstukken voor de dood van Alaska bevatten die eerste twee woorden. De hoofdstukken erna bevatten de laatste twee woorden. Het is een onsterfelijk thema en ik hou ervan hoe Green dit durfde aanpakken in zijn debuut roman. *“Jullie roken voor het genot, ik rook om te sterven.”* Misschien hadden we het toen al moeten zien aankomen, Alaska Young zou sterven in dit verhaal. Het onderwerp wordt goed aangepakt, Green laat alle aspecten van liefde en vriendschap zien. Ook neemt hij je mee doorheen de rouwende gedachten van Miles en ik vind het fascinerend hoe Green dit kon beschrijven. De laatste

hoofdstukken heb ik in een ruk uitgelezen en ik ben er zeker van dat dit komt door de goed doordachte veelzijdigheid van het boek.

Elke gebeurtenis werd neergepend met een reden. Er waren geen, onbeduidende, saaie, irrelevante momenten. Elk moment, elke beschreven dag leidde tot iets anders. In het begin had ik dit niet door en daarom las het boek niet zo vlot voor mij. Sommige gebeurtenissen leken me onnodig langdradig, maar op het einde van het boek besef je waarom. De belangrijkste gebeurtenis is zonder twijfel de dood van Alaska Young. Het is een keerpunt in het boek, een keerpunt in het leven van de personages. Ook voor mij persoonlijk is dit de gebeurtenis die het meest nazindert. Het was tijdens het lezen zelf zo onverwacht en daardoor zo meeslepend en boeiend. Het leek alsof ik als lezer vastzat in het verhaal. Ik denk dat dergelijke gevoelens bij een boek een geweldige auteur vereisen. De gebeurtenissen focusten zich vooral op de gedachtegang van Miles, maar niettemin was er ook aandacht voor de gebeurtenis zelf, zoals ik al zei waren ze dan ook allemaal belangrijk.

De stijl van het boek bevalt me, het is vlot en uitnodigend om te lezen. Green verspilt niet te veel tijd aan irrelevante beschrijvingen, wat ik wel leuk vind. Het vocabulaire die de auteur gebruikt is alledaags, maar door zijn manier van schrijven en zijn verhaal is het boek een meesterwerk. Het ene moment staan gedachten centraal, het andere moment de dialoog, wat op dat moment het beste uitkomt. Persoonlijk lag deze schrijfstijl me wel. Vooral omdat ze telkens lichtjes verandert wanneer er over een ander personage wordt gesproken.

Er zijn weinig boeken die je zo meeslepen en beroeren als "Het Grote Misschien". De Thema's zijn zo aangrijpend en verstaanbaar waardoor je blijft lezen. Green weet hoe hij zijn lezers moet betoveren met woorden. Ik heb genoten van elk hoofdstuk, elke pagina, elk woord. Het verhaal van Prop en zijn onbereikbare liefde voor Aalska zal bij me blijven nazinderen. Zoveel is zeker.